

ALBERT HELMAN

De reizigers door het heelal, die allerlei verhalen wat ons als een sprookje klinkt, vertellen vele wonderbaarlijkheden van zijn landschap, dat ten dele met rivieren als van gloeiend lood in kokende woestijnen is, ten dele ijzig koud, een dode, duistere vulkanenwereld met een pool-hel in zijn uitgebrande kraters.

Evenwel, men heeft dit slechts van horen zeggen. En ik meen, de schaarse keer dat hij zich liet betrappen bij de horizon, — want een mens heeft ach zo weinig open horizon, — ontdekt te hebben, dat hij slechts een schuwe, stille knaap is. Van het soort dat gaarne verzen schrijven zou en achterom naar Venus kijken, — als hij het maar durfde. Nu staat hij verlegen voor de zonnespiegel, met zijn vinger in de mond, bekijkt de puistjes die de lente op zijn gezicht deed groeien, en denkt na wat of hij 't eerst zal doen: papa loslaten.... of in 's hemelsnaam nog maar een tijdje nuchter blijven als een kalf.

3. VENUS

Andere volkeren laten zich op hun migraties in duistere aardedelen geleiden door Zon of door Maan, voor wie zij aanbidde dan nederknielen en offers brengen. U, ster die de Maan-Zon genoemd wordt door Maya's, het merkpunt van avond en dageraad zijt, u kennen de kinderen van Kukulcán, Quetzalcoátl en Gucumatz sedert de dageraad der tijden als meerdere van Zon en van Maan. Uit de nacht van hun herkomst, toen de vier Scheppers en Vormers na heel veel pogen tenslotte uw kinderen schiepen, hebt gij hen over de continenten, de eilanden, bruggen der continenten, door ijsvelden, oerwouden, bergen en steppen geleid. Naar onderhout wemelend van wild, naar grazige weiden bij bronnen, naar huizen op pyramiden, naar vruchtbare gaarden, naar hutten vol mais.

O Venus, van de Alleghanies tot de Andes, in iedere hoek en bij iedere steen staat vroeg in de ochtend, voordat de dag nog geboren wordt, een huiverend menskind in sarape of poncho gehuld, en begroet u, de handen geheven, het hoofd eerbiedig geneigd. En zegt, zoals ik, een der hunnen:

„Maan-Zon, geprezen door duizenden voorvaders, geef ons de dageraad, geef ons het leven opnieuw. In de lendenen vruchtbaarheid, in onze ogen de valkblik der jacht, korrels de maiskolf en ooft aan de bomen, koel, heilzaam water de bronnen, en dood aan de bleekgezichten die schoorstenen brengen om uw gelaat te verduisteren, schietgeweer om uw stilte te storen, vuurwater om ons waanzinnig te maken.

Reine, verhevene, wederom kwamen wij voort uit de nacht, bereid voor het dagwerk, bijeengedrongen hier, ver van de Plaatsen des Overvloeds, waar wij vandaan zijn.